

WAAROM KWAM U, ONDANKS DIE FILMHONGER, OP HET RITS IN DE AFDELING DRAMATURGIE TERECHT?
 ‘Ik deed een groot deel van mijn legerdienst in het Klein Kasteeltje. Eddy Merckx zat daar ook, maar die hebben we niet veel gezien. Die reed toen al met een Mercedes. Dat jaar op kot ging ik in het Filmmuseum naar alle klassiekers kijken. Het RITS was nog maar pas opgestart. Bert Verminnen, die bij ons in Wemmel in dezelfde straat woonde, had me erover verteld. Bert was twee jaar ouder en iemand waar ik zeer naar opkeek. Die kon van alles, die wist alles, die durfde veel. Op zijn veertiende is hij ooit verdwenen, nadat hij een briefje achterliet met “Wir fahren nach Paris”. Een paar dagen later bleek hij in Nederland gezeten te hebben. Ook Roger De Neef is zeer richtinggevend geweest voor mij. Die had al veel gelezen, schreef zelf gedichten, musiceerde en trad op in jazzclubs. Die twee dorpsgenoten hebben me de weg leren vinden. Ze kenden alle cultuurplekken al. Ik moest het zelf uitzoeken, want van thuis uit heb ik het niet meegekregen. Aan het RITS ben ik automatisch naar de afdeling Dramaturgie gevloeid. In de filmrichting hadden ze redelijk veel wiskunde en dat vak had me in de humaniora al parten gespeeld. Dat leek me dus niet zo wijs. Verder dacht ik met Dramaturgie het meest aansluiting te vinden bij mijn leesliefde. Het RITS was nog jong en had meer docenten dan studenten. Maar er waren wel heel sterke lesgevers bij: Etienne Vermeersch, Jaap Kruithof, Carlos Tindemans en Alex Van Royen, om die maar te noemen.’

U WAS 25 IN HET REVOLUTIEJAAR 1968. HOE HEBT U DIE TIJD BELEEFD?
 ‘Omdat ik iets ouder was, werd ik voorzitter van de studentenvereniging. In de aanloop naar 1968 hebben we wel wat ruzie gestookt. We zijn daar steeds in gesteund door onze directeur Rudi Van Vlaenderen. Onze onvrede was gericht op enkele lesgevers die politiek benoemd waren of die slechte cursussen hadden. In studentenmiddens circuleerde het pamflet ‘De la misère en milieu étudiant’ (anderhalf jaar voor mei ’68 uitgekomen bij de UNEF, Université Strasbourg, *red*), en dat was olie op de golven. Het was een pamflet van de situationisten, met onder andere ideeën van Guy Debord, die later de spektakelmaatschappij kritisch zou doorlichten. Het ging in tegen de bestaande onderwijsopvattingen. Het wou de student meer inspraak geven en hem de kans geven zelf zijn persoonlijkheid te ontwikkelen. Dat pamflet ging overal rond, het heeft in mei ’68 in Parijs ook een rol gespeeld. In die kring zaten ook gasten die aanleunden bij de marxisten. We gingen naar de colleges die Ernest

Mandel (joods marxistisch econoom, militant en intellectueel, *red*) aan de VUB gaf. Zo kwam ik in het vaarwater van de trotskisten. Ik koos voor die strekking omdat ze de mens en de kunstenaar het meeste vrijheid liet. Het verbaast me ook niet dat van daaruit een organisatie als De roze vlinder gegroeid is. Ik heb pas rond mijn twintigste ontdekt dat ik homo was. Voordien was ik daar niet mee bezig.

medewerkers radiorama, 1986 \ Pol Arias (tweede van rechts)

Eigenlijk ben ik eerder langs de zijkant van die bewegingen gelopen. Erg theoretisch onderlegd was ik niet. Ik was voor een rechtvaardigere maatschappij. In geen geval wou ik lid worden van een partij. Dat was het laatste wat je kon doen. Nog steeds. Ik was eerder een verwonderde observator. Het grote engagement was er niet. Ik vond het prettig erbij te horen, maar al bij al was het redelijk vrijblijvend. Er kwam veel romantiek bij kijken. Het was toch eerder revolve dan revolutie.’

HEEFT DEZE PERIODE U GETEKEND VOOR HET LEVEN? U BENT HET MAATSCHAPPELIJKE STEEDS BELANGRIJK BLIJVEN VINDEN.

‘Ik zoek de waarheid en de rechtvaardigheid op in het leven. Dat kan de mens niet alleen. Hij staat altijd in relatie tot de maatschappij. Theater gaat over de mens en de wereld. Het theater heeft me veel over de wereld geleerd. Daarom was ik in de jaren ’90 zo ongelukkig met de golf monologen. Ik háát monologen. Ik zie er vaak een andere agenda achter. Een economische, bijvoorbeeld. Het kost niet veel en je reist er alle cultuurcentra mee af. Maar er is ook een sociale reden. Waarom zou je je als maker lostrekken van anderen?’

Het verklaart ook de moeite die ik nu heb met de stadstheaters. Het zijn nu open huizen geworden, en het